

lems Argumentation i Gaar imod det ærede Medlem, som paa Forslagsstillernes Vegne begrundede dette Forslag, idet han synes at være meget misfornøjet med, at det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (Højmark), som var Ordfører for Forslagsstillerne, vilde give en Sum af 8,000 Kr. til Ministerens egen Raadighed, medens han synes at være meget tilfreds med, at Ministeren skulde have den hele Sum 28,000 Kr. til sin Raadighed. Dette er mig uforklarligt. Det forekommer mig, at, efter at man har hørt Ministerens Udtalelse, gaaende i den Retning, at han saa vidt mulig vilde tage Hensyn til de Ønsker, som laa i Vædringsforslaget, men at han mente, at der kunde komme adskillige Vanskeligheder, saa kunde det vel nok være værd fra Folkethingets Side at gjøre Forsøg og se, hvad Følgen af dette Vædringsforslag kunde blive. Vi have jo saa Lov til senere at tage Spørgsmaalet op paany, hvis man synes, at Forventningerne ved Ministerens Udtalelse ikke have slaet til. — Ligeledes ønsker jeg at sige et Par Ord til det ærede Medlems Udtalelser om Stiftsmidlerne. Jeg tilstaar, at, naar jeg lægger Mærke til det ærede Medlems Udtalelser i Fjor og for Næsten alle de Gange, vi have hørt Tale om disse Stiftsmidler, og dernæst til Udtalelserne baade i Gaar og ved Finantslovens anden Behandling, saa kan jeg ikke rigtig faae Sammenhold deri. Det forekommer mig, at vor Hovedopgave her i Thinget bestaendigt har været, ikke at tvinge dette Spørgsmaal igjennem paa Finantsloven, men det, at vi have villet værgе os imod, er, at man administrativt søgte at udføre, hvad man fandt Lovgivningsmagten var berettiget til at raade over. Nu synes det med Et, som om det ærede Medlem er kommen ind paa noget helt Andet; men Rigtigheden deraf skylbes der noget stærkere Bevis for, end det, som det ærede Medlem er kommen med baade i Gaar og ved Finantslovens anden Behandling, forinden jeg kan forandre min Anskuelse om denne Sag. Det ærede Medlem kom bestaendig med det Udtryk: det er en Følge af Situationen. Ja, deri er jeg enig med det ærede Medlem, det er en Følge af Situationen; men det forekommer mig, at, hvis det ærede Medlem vil tage den Situation, som efter hans Udtalelse i Gaar ligger nærmest for, var det den, at han skulde være optraadt længe før og have forklaret os, hvorledes han betragtede Situationen. (Berg: Det var Synd.) Nei, det var ikke saa stor en Synd, thi skjøndt

jeg ikke vil sige, at det ærede Medlem ikke er saa bange for at gjøre Synd, saa tror jeg dog, at det ærede Medlem slet ikke er saa bange; det er efter min Opfattelse slet ikke dette, der bevæger det ærede Medlem til at holde sig tilbage. Det synes mig, at den samme Situation, som foreligger i dette Dieblis for det ærede Medlem, nemlig ikke at bevilge en Finantslov eller ikke at gaa ind paa nogen Indrømmelse paa noget som helst Punkt, forelaa ogsaa den første Dag, da vi samledes i Oktober, men efter det ærede Medlems Opfattelse synes det, som om den først begynder at ligge for nu. Jeg ser paa hele Situationen saaledes: enten Forhandling eller ikke Forhandling, og jeg staar paa den Side, som siger, at den Rigsdag, der ikke vil forhandle, kan blive hjemme. Det ærede Medlems Opfattelse er noget anderledes, men saaledes er min Opfattelse af Stillingen, og naar jeg har denne Opfattelse, saa maa Følgen deraf blive den, at jeg forhandler, og saa længe som jeg ser, at jeg ikke skal give mere efter ved at forhandle, end at de Tanker, som jeg tidligere har søgt at gjennemføre, kunne ske Fyldest, saa forhandler jeg; dette tror jeg maa være Rigsdagens Opgave. Det ærede Medlem mener, at der ikke skal forhandles, men det synes mig oprigtig talt, at han er kommen 3 Maaneder for sent dermed, thi dermed kunde han jo have begyndt strax. Det ærede Medlem siger, at vi have besigt Ministeriet en unaadelig Lillid. Jeg vil dertil svare, at der hverken er Lillid eller Mistillid i at bevilge visse Ting paa Finantsloven. Man kan paa en Finantslov bevilge Ting, som man selv anser for at være rigtige, uedens vi ikke ere Herrer over, hvilken Minister der kommer til at udføre dem, thi derover er hverken det ærede Medlem eller jeg Herre. I det Hele forekommer det mig, at det ærede Medlems hele Opfattelse i Gaar havde en noget mere høitidelig, jeg kunde fristes til at sige en noget mere embedsmæssig Karakter end sædvanlig. Hans Optraeden mindede mig om en gammel Præst, som boede i Nærheden af mig, og som, naar der var Et eller Andet, som kunde berøre ikke hans Stilling som Præst men hans Præstegaard, altid sagde: Paa Embeds-Vegne kan jeg ikke gjøre det. Det synes mig, at hele den Tone, som gik igjennem det ærede Medlems Foredrag i Gaar, mindede mig noget herom. Det ærede Medlem sagde, at det var vanskeligt at gjøre en Feil god igjen. Jeg haaber nu, at det skal lyk-